

I

Sonen les sirenes, la pressa i els sentiments són a flor de pell. Entre crits i contraccions, entra una jove esfereïda, col·lapsada per l'emoció i delirant de dolor. Les portes de l'hospital s'obren d'un cop sec i un marit desorientat demana l'atenció d'una infermera inexperta que, nerviosa per la situació, es desentén de la necessitat i va fer una altra tasca.

-L'epidural, si us plau! No puc més!

Finalment, una doctora vocacional atén la futura mare i la desplaça al paritori. Arriba la meta final. Les empentes, els gemecs i les llàgrimes es trenquen per un nou bram que acaba d'arribar al món.

-És una nena! Enhorabona!

Una mirada paternal es dirigeix amb orgull a l'abatuda, que amb les seves últimes forces acarona una criatura desconeguda i nouvinguda al món.

Un nounat rogenic és arrabassat de la seva mare, entre múltiples mans és manipulat com una joguina.

Pesa tres quilos i tres-cents grams: "Que n'és de forta aquesta noia!" Pobra mare, nou mesos carregant un paquet tal entre pit i cuixes té molt mèrit, tot s'ha de dir....

Il·lusos pares primerencs, pensant-se que la seva batalla ja havia finalitzat, i just ha acabat de començar. S'aproximen nits d'insomni, clamors, por i dubte, cuidar d'un nadó sembla més senzill, però no és així. La depressió postpart amenaça, no és una llegenda urbana? O una excusa per a mares saturades? No, no ho era pas, no...

Els agnòstics dels cursos de criança es troben desesperats, no només és canviar bolquers pesats i aguantar plors arbitraris...

-I per què plora ara aquesta criatura?! Acaba de mamar, ha dormit tot el dia, just li he canviat el bolquer... Què coi li passa? I si està malalta i no ho sabem? I si té fred? I si no l'estic cuidant correctament? Quin enrenou, els nadons haurien de venir amb un manual d'instruccions inclòs, això és molt complicat...

-A mi no em miris així, jo ja et vaig suggerir que anéssim a les xerrades de "Matertraining" i em vas dir que era una bestiesa...

Pares desesperats... Abans no n'hi havia, d'aquestes ximpleries, i prou bé que la gent es va espavilar.

II

Uns pares de mitjana edat entren en un hospital que ja els és familiarEs troben desorientats: una trucada preocupant a altes hores de la nit els ha despertat inesperadament. Les sospites són clares. Què es podien esperar d'una adolescent eixelebrada?... Segur que ja n'havia fet una de bona.

-Fa vint minuts que estem aquí esperant, et sembla normal?! Ningú sap res i ningú fa res. Per a què pago jo els impostos si no hi ha qui ens atengui? Em sembla vergonyós, demanaré un full de reclamacions!

-Tranquil·litza't, dona! Segur que si no ens han dit res més és que no n'hi ha per tant...

-Segur que ha pres mal amb la moto... Ja era de preveure, això. No sé ni per què coi li vas regalar. Si hagués estat per mi, ni moto ni mota! Oh, després sóc una mare estricta, però mira el que passa quan no hi ha ningú que et fa tocar de peus a terra...

Que irònic: han passat disset anys i tornen a estar aquí! De nou entre presses i sirenes, les contraccions ara són taquicàrdies. Una mare histèrica i un pare esfereït es preparen davant l'ensurt d'una malifeta o d'un incident rutinari. A diferència de tants anys enrere, ara d'experiència, en tenen de sobres malgrat que les tensions deixen desconcertat qualsevol.

-Recordes quan vam entrar aquí junts per primera vegada? Sembla com si fos ahir...

-Ja veig com intentes canviar de tema, a mi no me la coles... I és clar que ho recordo! Com sempre hem d'arribar als llocs muntant un espectacle, no podem ser discrets com la gent normal?

-La nena, com sempre, sent igual d'oportuna, no ha canviat... Mai oblidaré que no em vaig ni canviar les sabates, vaig arribar a l'hospital amb les espadenyes posades com un ximplet...

Neguitosa, la dona, camina en cercles per la sala d'espera. Esbufega, es frega les mans i dirigeix una mirada fulminant cap a cada professional que creua el passadís.

-Bona nit, sou els pares de... ?

III

A hores de ser àvia, es troba en un hospital atapeït. Ja no camina en cercles esbojarradament. Seu pacient en una cadira incòmoda a la qual s'haurà d'habituar en les pròximes hores, encén i apaga el mòbil.

-Encara no m'ha ni tornat la trucada... On és aquest beneït quan el necessito? Al pas que va,

quan arribarà la criatura tindrà dents i tot...

Un senyor anguniat i mogut per l'eufòria del moment, arriba afanyant-se.

-Fins ara?! Fa hores que et truco, naixerà la teva neta i quasi ni te n'hauràs adonat! Mira, no t'has tret ni les espardenyets, ets un cas. M'escoltes?

L'home seu nerviós, mou la cama a tota velocitat, es mossega les ungles, ha retrocedit trenta anys enrere? Qualsevol ho diria...

-Ai mare! Creus que haurà demanat l'epidural? Espero que m'hagi fet cas. Li vaig dir mil vegades que no s'ho penses ni dos cops, però està encaparrada amb la moda dels parts naturals i de les experiències maternals. Ja se'n deu ressentir...

-Que faci el que vulgui, que ja és gran, no et sembla?

-Ja m'hauria agradat a mi que algú m'hagués alertat de les desventures de la maternitat!

-Quan els donem tots els llibres de criança que els he comprat m'ho agrairan, n'estic més que segura.

Resten asseguts mentre escolten si dins el xivarri de l'hospital s'aprecia una veu familiar. Finalment un infermer s'apropa a la parella i amb un somriure els dirigeix tímidament la paraula.

-Enhorabona, el nen és maquíssim. Si em seguïu, us acompanyo a l'habitació. La vostra filla estarà contenta: això és puntualitat britànica!